

JULIE KLASSEN

*Un Crăciun
de nevită*

Traducere de Narcisa Țiulete

Capitolul 1

Decembrie 1822

Londra

recând pe lângă o prăvălie de stofe, Richard Brockwell își admira cu încântare chipul în ferestrele magazinului. Se simțea tare chipeș. Înăuntru, zări o tânără frumușică care îi fusese prezentată la un bal, parcă. Flirtase cu el și dansaseră o dată, dar nu o mai invitasese la un al doilea dans, nici nu o vizitase ulterior. Nici acum nu se opri să o salute. Era prea tânără și prea ... bună de măritat.

Își văzu de drum. O femeie vârstnică, posacă stătea lângă capela mică din colț. Dorind să scape de ea, traversă drumul pietruit. Prea târziu. Vocea ei îl înhăță precum o pisică ce-și înhață puiul hoinar.

— Domnule! Vreți să faceți o donație pentru marea noastră cauză caritabilă? Evitând o trăsură în mers, ea traversă drumul cu pași mari și îi tăie calea.

Richard se întoarse și îi afișă un zâmbet. Educația, chiar dacă nu fusese impecabilă, îl învățase să mimeze politețea cu ușurință.

Ajungând lângă el, femeia își continuă pledoaria:

— Sunt domnișoara Arbuthnot, directoarea Casei de Orfani Sfântul Gheorghe. Salvăm orfani de la a deveni niște pungăși și îi învățăm să tipărească, să lege cărți și să toarcă pentru a avea șansa unui trai onest, spuse ea întinzându-i un coș. Instituția noastră trăiește din contribuții voluntare.

Voluntare sau constrânse?, se întrebă Richard, dar îi răspunse cu căldură:

— Stimată domnișoară, abia aștept să mă abordați, fie dumneata, fie unul dintre tovarășii dumitale aproape de fiecare dată când trec pe aici. Energia ... dumitale e impresionantă. Sunteți mai ceva decât un sportiv într-un pentatlon grec.

Ea îngustă ochii, dar el continuă zâmbindu-i cuceritor.

— Vă laud spiritul filantropic, ca să fiu sincer. La fel ca dumneata, donez cât pot unei cauze caritabile la alegere. Cafeneaua și librăria mea preferată mi-au câștigat inima. Și buzunarul.

Înclinându-se adânc, se întoarse și își văzu de drum, lăsând-o cu gura căscată, foarte mulțumit de el însuși.

Richard era, știa prea bine, destul de egoist. Omul nu-și poate schimba firea, adâncul inimii, nu-i așa? El era convins că nu.

Ajungând la cafenea, își înclină pălăria în fața cerșetorului de la intrare și intră în localul mult iubit, unde aromele de cafea, tabac de pipă, cerneală de ziar și cărți se înghesuiau să îl întâmpine. Văzându-și editorul aplecat deasupra unui ziar, la masa lor obișnuită, Richard se duse spre el.

— Murray. Mă bucur să te văd, bătrâne.

David Murray își săltă capul brunet și cârlionțat și se ridică de pe scaun ca să dea mâna cu Richard.

— Ce mai faci, Brockwell?

— Conform presei, sunt un depravat chipeș, hotărât să seducă toate văduvele din Mayfair.

Zâmbi afectat de exagerare și se așeză. Cândva, pesemne, își meritase reputația de neobrăzat, dar nu mai era cazul.

— Ești mai bine decât mine, mormăi Murray. Conform publicației din dimineața asta, sunt pe cale să fiu dat în judecată pentru calomnie și la un pas de faliment.

Richard îi zâmbi ștregărește prietenului său, care era doar cu doi ani mai mare decât el.

— Ei bine, fiecare își poartă crucea. Poate asta îți va fi de folos. Scoase câteva foi de hârtie din mapa de piele.

— Uite articolul pe care l-ai cerut. Pe următorul va trebui să ți-l trimit prin poștă, din Wiltshire.

Sprâncenele-i dese se ițiră pe deasupra ramei ochelarilor, trădându-i mirarea.

— Credeam că rămâi în oraș și că lucrezi de Crăciun.

— Așa voiam, dar mama insistă să mă duc acasă anul ăsta. Mi-e groază, dar nu o pot refuza.

— Crăciunul înconjurat de cei dragi? îl întrebă Murray sec. Cumplit!

Editorul lui nu avea familie, Richard știa prea bine. Îi veni o idee. Poate că prezența unui oaspete neașteptat i-ar fi de folos.

— Ce-ar fi să vii cu mine? Dacă nu te deranjează să-ți petreci Crăciunul la țară.

— Când e plecarea?

— Pe 19.

Bărbatul șovăia.

— Du-te, dar mă bazez pe tine că îmi vei trimite o satiră picantă până pe zece ale lunii, ca de obicei. Sau crezi că liniștea Crăciunului rustic îți va înțețoșa creierul și te va înmuia de tot?

— În niciun caz. Dar poate e mai bine să vii cu mine și să te asiguri că nu îmi pierd mințile.

Nu îi spuse prietenului său că lucra la al doilea roman în același timp. Primul fusese deja respins de doi editori. De fapt, Thomas Cadell, de la eminenta editură londoneză Cadell & Davies, i-l trimisese numaidecât înapoi cu un tăios *Refuzat*. Richard încă aștepta răspunsul de la a treia și a patra editură. Din păcate, Murray nu publica cărți, prefera revistele.

— Oare alor tăi le pică bine un musafir? îl întrebă Murray.

— Desigur. Ei au mereu oaspeți de Crăciun.

— Pot să mă gândesc o zi, două?

— Bineînțeles. Dă-mi de știre când te hotărăști.

Nici Richard nu petrecea prea mult timp la Conacul Brockwell, preferând să stea în Londra, în casa familiei, departe de schemele de însurătoare ale mamei sale și de vina care-l copleșea de fiecare

dată când o dezamăgea. În toate privințele, el era stăpânul frumoasei lor reședințe din Londra, cu personalul ei mic și eficient.

Lăsase cu bucurie responsabilitățile moșiei lor de la țară pe umerii fratelui său mai mare, obedientul Sir Timothy. Și de ce nu? La urma urmei, Timothy era moștenitorul, nu el.

Richard nu își dorea deloc să meargă în rusticul Wiltshire, nici să participe la slujbe religioase și la petreceri, să salute politicos oameni pe care abia și-i mai amintea și să asculte suspinele îndurerate ale mamei lui. Văduva Lady Brockwell fusese mereu sobră și reținută. Acum că Timothy și frumoasa lui soție aveau primul lor copil, poate că se va mai însenina și ea și îl va mai slăbi cu însurătoarea.

Însă Richard era nerăbdător să petreacă timp cu sora lui mai mică, Justina. Îi făcuse o mare plăcere să o găzduiască la Londra pentru o vreme. În ochii Justinei, el nu avea niciun cusur. Se îmbătase de adorarea ei tinerească și pofta cu care râdea la glumele lui. Având-o sub protectoratul său îi alimentase mai multe conturi londoneze, ceea ce nu îl deranjase deloc. Din păcate, banii se epuizaseră de mult.

Din fericire, mama lui ceda mereu ușor când venea vorba de finanțe și le scria bancherilor să îi dea bani ori de câte ori cerea.

Până acum.

Îi trimisese un mesaj, spunându-i că nu îi va mai scrie niciun cec, dacă nu binevoia să meargă acasă de Crăciun.

În seara aceasta, Richard se așează să ia cina: friptură de vită și cartofi. Se uită cu nemulțumire la paharul lui cu vin, pe jumătate gol, apoi ridică privirea spre Pickering.

— E ultimul, domnule, îi răspunse valetul vârstnic, care îi și servea masa. Și nu mai avem bani.

Richard oftă și se uită pe fereastră.

Se întunecase și se apropia o furtună, în ton cu starea lui. Ploaia lovea în ușile franțuzești, în timp ce crengile unui tufiș, împinse de vânt, îi biciuiau geamurile.

Un fulger îi dezvălui o pereche de ochi dincolo de fereastră. Curios, Richard se ridică și se uită mai bine. Un câine murdar și lăptos stătea în fața ușii. Văzându-l pe Richard, sărmana creatură se ridică pe picioarele din spate și își puse labela pe ușă. Cu ochi mari și rugători, privea cu jind la încăperea primitoare și la focul cald sau, poate, la friptura lui de vită.

Un alt fulger brăzdă cerul. În lumina lui, Richard se văzu copil, stând singur la fereastra unei căsuțe și holbându-se la imaginea aceea liniștită: un străin care se uita înăuntru și își dorea să aibă și el un loc. Să fie iubit și acceptat.

— Ignorați-l, domnule, și va pleca, spuse Pickering cu răceală.

Richard se ridică și se duse la ușă.

— Măcar să-i dăm ceva de mâncare.

Bătrânul scutură din cap.

— Eu nu ies pe vremea asta. În plus, dacă hrănim un câine vagabond, nu mai scăpăm de el.

Richard știa asta prea bine. Dar rareori i se întâmpla să simtă milă. Descuie ușa și o deschise, apoi ademeni câinele speriat înăuntru, vorbindu-i blând și întinzându-i o bucată de friptură.

Pickering scutură din cap.

— Doamna Tompkins nu va fi încântată. Se chinuie să se descurce cu cămara și așa goală.

Știa că Pickering avea dreptate, dar tot lăsă câinele în casă.

O săptămână mai târziu, Richard se pregătea să plece în cumplita călătorie către Ivy Hill. Măcar Crăciunul la țară era mai festiv decât cel de la oraș, se consola el, cu mese copioase și acces la crama de la Conacul Brockwell. Intenționa să stea doar câteva săptămâni, dar avea să profite din plin.

Însă odată încheiate sărbătorile, după cina de Bobotează, avea să se întoarcă cu trăsura la Londra și la viața lui nestingherită de burlac.

Se privi în oglindă, iar apoi puse o haină în jurul câinelui său. Valetul lui ursuz refuzase să facă asta.

— Îmi ajunge că trebuie să îmbrac un tânăr dandy, îi replică Pickering. Să fac asta și pentru potaia asta e sub demnitatea mea.

— Prea bine, morocănos bătrân. O fac singur.

Și se aplecă să încheie nasturii hainei câinelui și să îi lege o lavalieră minusculă la gât, confecționate fără tragere de inimă de croitorul lui.

Lui Richard deja îi plăcea câinele mai mult decât îl plăcea pe Pickering. De fapt, mai mult decât orice altă ființă umană.

Deși rasa câinelui era dubioasă, îi amintea lui Richard de terierii din *Guy Mannerling*. În roman, un fermier scoțian pe nume Dandie Dinmont avea șase terieri, Piper și Muștar, la fel de duri și prietenoși ca el. Richard se gândise să îi spună jivinei Scotty, dar era un nume prea vădit. În schimb, îi spusese Wally, în cinstea lui Sir Walter Scott. Lumea publicațiilor credea că el era autorul romanului, deși fusese tipărit cu mesajul „scris de autorul lui Waverley”. *Guy Mannerling* se vânduse în primele 24 de ore. O, de ar avea măcar puțin din succesul acestui autor!

Dar acum îl avea pe Wally. Câinele își câștigase deja traiul. La început, curățase pivnița de șoareci și așa îi câștigase inima bucătăresei. În al doilea rând, înțolit în haine miniaturale, după același croi și din aceeași stofă ca ale lui Richard, caninul elegant stârnea admirația tuturor oriunde mergeau.

Azi, Richard, Pickering și Wally se pregăteau să plece la Wiltshire. Murray se hotărâse să-i însoțească și se înțeleșeră să se întâlnească la diligență.

Wally arăta cuceritor în haina lui verde, blana pufoasă, de culoarea ghimbirului, proaspăt spălată pentru călătorie. Menajera se udase din creștet până-n tălpi când îi făcuse baie cățelului. Richard se gândise să îi mai dea o coroană pentru deranj, dar și așa mai avea doar câteva monede.

De vreme ce Wally era destul de mic să stea în poala lui, Richard nici nu fusese nevoit să îi cumpere bilet în diligență. Domnul Murray și-l cumpărase singur. Și, spre surprinderea lui

Richard, bătrânul valet își cumpărase un bilet pe locurile din diligență, în loc să își ia unul mai ieftin, deasupra.

— Leafa e sărăcăcioasă, într-adevăr, dar *eu* nu sunt, îi spuse Pickering, cu nasul pe sus. Spre deosebire de dumneata, stăpâne Richard, eu nu cheltui gologanii primiți cât încă sunt calzi din mâna dăătorului.

— Bravo ție!

Pickering fusese valetul tatălui lui Richard. După moartea lui Sir Justin, venise cu el la Londra. Pesemne că era singurul dispus să îl slujească pentru plata necorespunzătoare pe care o permitea bugetul limitat al lui Richard. „Să îl slujească” era o exagerare. Măcar Pickering avea cazare și masă asigurate, chiar dacă plata era de nimic. Probabil că stătea din devotament pentru fostul său stăpân, pe care îl divinizase. Richard scrâșnea din dinți numai gândindu-se la asta. Sfântul Sir Justin. Ce glumă! Știa el mai bine.

Gustând prea puțin comentariile usturătoare ale bătrânului și știind că mama lui îi va pune la dispoziție un lacheu, Richard nu îl rugase pe Pickering să îi însoțească la Conacul Brockwell. Dar bătrânul enervant se invitase singur.

— Nu am mai fost acasă de Crăciun de ani de zile, zisese el. De data asta, nu mai ratez șansa. Cine știe când le mai calcă pragul stăpânul meu nerecunoscător?

Richard zâmbise la comentariul derizoriu, dar trecuse peste el. Din pură curiozitate, îl întrebuse:

— Încă mai crezi că Ivy Hill e casa dumitale, Pickering? Ești cu mine la Londra de aproape zece ani.

— Nu îmi mai aduceți aminte, îi spusese sec bărbatul. După cum se știe, acolo am crescut și încă mai am două nepoate. Da, pentru mine, va fi mereu casa mea.

Richard scuturase din cap.

— Pentru mine, Londra e acasă.

Fusese puțin surprins și de bucuria doamnei Tompkins când o înștiințase de călătoria pe care urma să o facă. Bucătăreasa și menajera lui insistase să le dea puținilor lor servitori liber de

Crăciun, ca să stea cu familiile lor. Fusese de acord, fără tragere de inimă.

Dacă nu le-ar fi dat liber, l-ar fi lăsat pe Wally în oraș, în grija menajerei sau a lui Billy, băiatul bun la toate. În schimb, era nevoit să ia câinele cu el la Conacul Brockwell. În fine. Tovărășia lui Wally merita micul inconvenient de a-l plimba ori de câte ori opreau să schimbe caii. În plus, mopsul răsfățat al mamei sale va avea parte de o surpriză.

Când diligența ajunsese la hanul londonez, își ocupară locurile. În timp ce așteptau ca bagajele să fie încărcate și ca vizitiul să facă ultimele pregătiri, Richard se uită pe fereastră și văzu un tată vârstnic care își îmbrățișa emoționat de despărțire fiul adult.

Lângă el, Murray murmură:

— Oare cum o fi?

N-am idee, se gândi Richard. În schimb, zise în glumă:

— Familiile există ca să te facă de răs. Bucură-te că tu ești pe cont propriu.

Murray îl privi cu coada ochiului.

— Nu mă păcălești.

Richard rămase surprins.

— Nu? Atunci ar fi bine să mai exersezi.

Diligența era plină ochi de călători, pachete, găște, iar pe locurile de sus erau cocoțați mulți școlari îmbrăcați în haine albastre, care se duceau acasă de sărbători. O femeie vârstnică ocupase ultimul loc din interior și își pusese un coș în poală. Pickering își scoase pălăria în fața ei, iar Wally îi adulmecă cu mult interes coșul.

În curând, diligența începu să huruie pe străzile pietruite, lăsând orașul în urmă. În timp ce trăsura bătea drumul liber, Richard deschise mapa de piele și, cu ajutorul unui creion, începu să revizuiască un capitol din al doilea roman. Dar, curând, pleoapele îi căzură peste gene. Se uita somnoros la peisajul rustic pe lângă care treceau, gata-gata să adoarmă, când un trup căzu prin fața ferestrei sale. Un pasager de sus se prăbuși la pământ. Wally începu să latre alarmat.

Înainte să apuce să facă ceva, domnul Murray apucă bastonul lui Richard și bătu în tavan.

— Opriți trăsura!

— Ai grijă, e din fildeș, îl muștră blând Richard.

Vizitiul opri caii, iar Murray sări peste picioarele femeii și ale lui Richard ca să îi vină victimei în ajutor. Se întoarse cu un băiat de 12 ani care se alesese cu un cucui în cap, dar care, în rest, părea să fie teafăr și nevățamat.

Murray îl ajută să urce.

— Poftim, stai în locul meu și odihnește-te. Mă duc eu sus.

— Mul... Mulțumesc, domnule, murmură băiatul, care părea puțin cam amețit.

Richard admira în secret gestul prietenului său ... și paltonul din flanel. El nu i-ar da în veci locul său unui străin. În niciun caz, pe o vreme atât de rece și ploioasă. Ascunzându-se după câinele care tremura, se scuză:

— Wally al meu ar răci.

— Sigur! Pickering dădu ochii pe spate.

Femeia îi vorbi cald băiatului și îi dădu un măr și niște brânză din coș. Richard era impresionat și de gestul ei generos. Ar fi dat și el din proviziile lui, dar nici băiatul, nici Wally nu ar fi apreciat oferta de a împărți mâncarea câinelui, adică tot ce avea.

Se uită la tânărul rănit care stătea în fața lui. Își dădu seama că nu era un băiat în uniformă albastră, ci un puști îmbrăcat în haină și pantaloni negri, pătați de iarbă și de nămol de la cădere, și cu o căciulă de lână pleoștită pe cap.

Din pură plictiseală, Richard deschise discuția.

— Călătorești singur?

Puștiul îi aruncă o privire neliniștită, atât de precaută și de experimentată pentru un copil atât de fraged.

Richard schimbă tactica, îndreptându-și atenția spre câine.

— Eu și Wally mergem acasă de Crăciun. Tu?

Băiatul scutură din cap.

— Nu? Ești mai înțelept decât mine.

Wally se încordă în brațele lui Richard, înclinându-se nerăbdător spre băiat.

— Vrea să meargă la tine să te salute. Te deranjează?

— Nu, domnule. Îmi plac câinii.

Richard îi dădu drumul. Wally sări în poala băiatului și îi linse obrazul. Păcat că nu îi linse și nasul care-i curgea, dacă tot avea ocazia. Uitându-se cu mare regret la batista sa imaculată, Richard i-o dădu băiatului arătând înspre nasul lui.

Băiatul se șterse bucuros și i-o dădu înapoi.

Richard scutură din mână.

— Poți să o păstrezi. Un cadou anticipat de Crăciun.

O zise în glumă, dar băiatul se luminează.

— Mulțumesc, domnule!

— Cum te cheamă? îl întrebă Richard.

— Jamie Fleming.

— Și unde te duci?

Băiatul îi spusese că se ducea ucenic la o tipografie din Wiltshire, un angajament pe șapte ani.

Richard ridică bărbia.

— Așadar, vei fi ucenicul diavolului*?

— Da, domnule. Așa mi s-a spus.

— Nu te teme. Și mie mi se spune așa uneori. Te vei obișnui.

Unde e tipografia asta?

— În Wishford, lângă Salisbury.

— A, o știu. Foarte aproape de casa familiei mele.

Fața tânărului se luminează de speranță.

— Poate că o să vă mai văd, atunci.

Richard șovăi.

— Tot ce se poate. Ei bine, ai grijă să nu mai cazii din trăsurii.

Îți doresc mult succes pe viitor.

Licărirea de adineauri se stinse din ochii băiatului.

* În engleză, *printer's devil* înseamnă „ucenic într-o tipografie”, dar în traducere literală e „ucenicul diavolului” (n.tr.).